

РЕШЕНИЕ

№ 244

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **8959** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 165 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба, подадена от И. Й. Д. срещу заповед № 8121К-9603/19.8.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която еднократно е удължен срокът на временното му преназначаване с още 6 м. от длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, считано от 14.9.2021 г.

Жалбоподателят твърди, че не е давал съгласието си нито при първоначалното му преназначаване, нито при последващото удължаване на срока, с оспорената заповед. Твърди, че заповедта е постановена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК доколкото липсват фактически основания за издаването ѝ, а от правните основания не става ясно коя от хипотезите се има предвид, което води до невъзможност да организира защитата си. Доколкото не е дал съгласието си за преназначаване, следва заповедта да се мотивира от служебна необходимост съобразно легалното определение по § 1, т. 23 ДР на ЗМВР, като в нея липсват мотиви в тази насока. Такава мотивировка следва да има и оспорената заповед за продължаване на срока. Преценката за служебна необходимост подлежи на контрол. Заповедта е постановена и в противоречие с целта на закона, за срок, който е абсолютно необоснован като продължителност.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, оспорва твърденията по жалбата.

СГП считане взе становище по делото.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, считано от 23.7.2020 г., видно от представената негова кадрова справка.

Със заповед № 8121К-7086/4.6.2021 г. на министъра на вътрешните работи временно е преназначен, за срок от 3 м., считано от датата на запознаване със заповедта, на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“. Заповедта е мотивирана от това, че във връзка с поставените пред служебното правителство задачи по организиране на изборите на 11.7.2021 г. е възникнала необходимостта от попълване на създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ към „Ръководството на МВР“ от служител, който притежава професионален опит. Като правно основание е посочен чл. 165 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, както и докладна записка № 8121р-8386/21.5.2021 г.

Последната длъжност, на основание заповед № 8121К-7101/4.6.2021 г. е включена в щата на ръководството на МВР, като заповедта е влязла в сила към датата на издаване. С оспорената заповед - № 8121К-9603/19.8.2021 г. на министъра на вътрешните работи еднократно е удължен срокът на временното му преназначаване с още 6 м. от длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, считано от 14.9.2021 г.

Като правно основание се сочи чл. 165 ЗМВР, вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, както и докладна записка.

По делото е представена докладна записка № 8121р-14464/16.8.2021 г., като в нея се сочи, че е необходимо да бъдат удължени сроковете за преназначаване на трима служители, вкл. и жалбоподателя.

От тази докладна се установява, че структурата „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“ е създадена с цел подпомагане изпълнението на дейностите по посочената норма – относно държавната политика по превенцията, противодействието на престъпността, опазването на обществения ред, защитата на националната сигурност, защитата на правата и свободите на гражданите, граничния контрол, регулиране на миграционните процеси, пожарната безопасност и защитата на населението.

Друга основна задача е подготовката на документи, свързани с основните дейности, обобщаване и анализиране на информация и др.

За ефективното изпълнение на основната мисия на служебното правителство – създаване на организация по провеждането на следващите избори – тези през есента на 2021 г. – президентски и за Народно събрание, е необходимо да се удължи дейността на създаденото „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1

от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта, срещу подлежащ на оспорване акт, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган – министърът на вътрешните работи съгласно чл. 158, т. 4 и 5 ЗМВР.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт. И по-специално, съдът намира, че са изпълнени изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК относно мотивирането ѝ. Действително, в заповедта не се съдържат конкретни фактически основания, но тя препраща към „докладна“, макар и тя да не е индивидуализирана. Видно от цитираната по-горе докладна следва да се приеме, че изложените в нея съображения и фактически основания са послужили като мотиви за издаването на оспорената заповед. По категоричен начин и безпротиворечиво се приема от съдилищата, че при препращането към друг документ, самият документ може да послужи като мотив за издаване на административния акт.

Действително, съгласно чл. 14, ал. 2 от Наредба № 8121з-310/17 юли 2014 г. за преназначаване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи е предвидено, че при временно преназначаване в случаите на служебна необходимост /каквато се установява, че е обоснована, видно от докладната, цитирана по-горе/ тя се мотивира в заповедта по ал. 1. Но, липсата на мотиви в заповедта не може да доведе до извод за липса на мотиви изобщо. След като фактическите основания за издаването на заповедта могат да бъдат извлечени от съдържащите се в преписката документи, то неизлагането на повече мотиви в самия акт не може да се приеме, че представлява такова тежко нарушение на изискването за форма, за да се направи извод, че актът е немотивиран; да се приеме, че въобще липсват мотиви. Не може да се приеме и, че е затруднено или е нарушено правото на защита на жалбоподателя – той имаше възможност да се запознае с тези документи и съответно – му бе предоставена такава, за да организира защитата си.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания. Съдът намира, че при издаването ѝ са спазени административно-производствените правила.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

Предвид заповедта и докладната към нея следва да се направи извод, че тя е мотивирана от служебна необходимост. Първоначалното преназначаване е било продиктувано от необходимостта от подпомагане функциите на служебния министър по организиране изборите на 11.7.2021 г. Общозвестен и оттук – ненуждаещ се от доказване е фактът, че в резултат на тези избори за Народно събрание не бе сформирано редовно правителство, поради което и на 2.9.2021 г. Президентът на Република България издаде Указ за насрочване на нови избори. На 14.9.2021 г. – Указ за назначаване на новото служебно правителство, което встъпи на 16.9.2021 г.

Видно от втората докладна, въз основа на която е издадена процесната заповед, отново се сочат изборите от 11.7.2021 г., но съдът намира, че се касае за техническа грешка. Изложените в нея мотиви следва да се тълкуват в тяхната съвкупност с оглед разкриване на действителната воля на съставителя.

Ето защо съдът намира, че оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, както и в съответствие с неговата цел. Установява се наличие на служебна необходимост, считано от 14.9.2021 г., да бъде организирано процесното Звено за подпомагане на министъра на вътрешните работи с оглед необходимостта от

провеждане не само на избори за Народно събрание, но и президентски избори. Необходимостта от трети поред избори може да се подведе под част от признаците, изброени в легалното определение по §1, т. 23 ДР на ЗМВР за „служебна необходимост“, а именно – извънредност; налице е такава извънредна, нетипична за политическото ни развитие обстановка, налагаща необходимостта от организиране на поредни избори.

Действително, към датата на докладната /16.8.2021 г./ и към датата на постановяване на оспорената заповед /19.8.2021 г./ не се установява по категоричен начин възникналата необходимост от избори, а както е посочено и в самата заповед – е възникнала вероятност да има такава необходимост, което и се е случило след незначителен период от време след това. Именно и тази вероятност и несигурност относно датата води до невъзможност точно да се определи и срокът, за който да действа оспорената заповед. В този смисъл, действително, не са посочени изрично мотивите относно продължителността на срока, но те биха могли да се извлекат чрез тълкуване волята на ответника с оглед изложените мотиви в процесната докладна.

По изложените съображения следва да се направи извод, че оспореният акт е издаден и в съответствие с целта на закона – тя е издадена с оглед постигането на целите по чл. 165, ал. 2 ЗМВР, вр. § 1, т. 23 ДР на ЗМВР. В този смисъл следва да се отбележи, че в правомощието на компетентния орган е да прецени дали да предприеме действия по реорганизация с оглед установената необходимост, както и какви да са тези действия. Съдът не споделя изводите на жалбоподателя, че министърът е „знаел“, че ще участва в следващото правителство. Този персонален подход не е използван в нито един от процесните актове. Произволно и недоказано е твърдението, че с постановяване на оспорената заповед се цели отстраняването на жалбоподателя от заеманата от него длъжност с оглед участието им в организацията в изборния процес.

По разноските. С оглед изхода на делото жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на основание чл. 144 от АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ следва да се определи в размер на 200 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Й. Д., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 8121К-9603/19.8.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която еднократно е удължен срокът на временното му преназначаване с още 6 м. от длъжността заместник-директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ на длъжността заместник-директор в „Звено за подпомагане на министъра по чл. 33, т. 1 ЗМВР“, считано от 14.9.2021 г..

ОСЪЖДА И. Й. Д., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на Министерството на вътрешните работи сумата от 200 лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: